

van belang zijn als broedplaatsen van vis. Maar zelfs de oceaan is geen bodemloze put. Men heeft al aangetoond, dat accumulatie van pesticiden in algen, hun groei en reproductie remt. Deze plantjes zijn echter van primair belang voor de voedselketen in zee, en bovendien de leveranciers van 70 % van onze zuurstof, waarmee we toch al zo ruim omspringen (verbranding).

Het stookolie probleem op zee is een hoofdstuk apart.

Bestrijding met de bestaande detergentia veroorzaakt een schade die vele male groter is dan die van de olie alleen. Men is nu druk aan het zoeken naar niet-giftige detergentia, en ook op het gebied van het gebruik van olieafbrekende bacteriemutanten wordt research verricht. De bacterien bestaan wel, maar aan praktische toepassing in zee is men nog lang niet toe.

Shell heeft een procédé ontwikkeld waarbij zand dat een speciale behandeling heeft ondergaan, over de olie wordt gesproeid, waarna het geheel naar de diepte zinkt. Dit is een verbetering, omdat het gevaar voor vogels en stranden is geweken, en de lichtinval in het water niet meer beperkt wordt. Een definitieve oplossing is het natuurlijk niet, want het olieprobleem blijft voortbestaan op de bodem.

In Zweden heeft men onlangs een ander systeem ontwikkeld. Het is het gebruik van een drijvend scherm, waarmee olievlekken ingekapseld kunnen worden en eventueel verplaatst.

Stookolie en andere rommel wordt door de zee over grote afstanden verplaatst. Om enig inzicht te krijgen in deze verspreiding is in 1962 in België de actie 'Message de la mer' gestart. Het initiatief werd genomen door een damesweekblad! en wetenschappelijke medewerking wordt verleend door de hydrografische dienst van de franse marine en enkele andere instanties. Het systeem werkt als volgt: Men dropt op diverse plaatsen ter wereld een groot aantal labels van zeer dun plasticfolie, waarop de boodschap staat dat de eventuele vinder ze terug kan sturen aan het adres van de organisatoren. Uit de terugmeldingen hoopt men dan gegevens over zeestromingen, snelheid van verplaatsing e.d. te kunnen vaststellen.

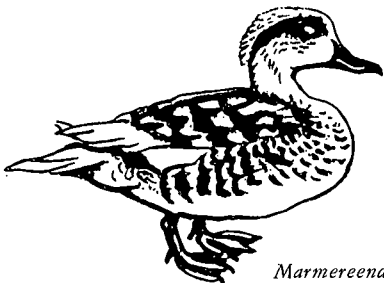
Bronnen:

Bolomey J. G. W. - Hergebruik van afvalwater, geen lozing op zee en wadden - De Ingenieur (1970) no. 5.

Le Courier de la Nature.

Diverse persberichten.

Het Wereld Natuur Fonds op de bres voor Pakistan

Marmereend

Op uitnodiging van de regering van Pakistan maakte het Wereld Natuur Fonds in de jaren 1966-1967 de balans op van wat van de natuur in dit land was overgebleven. Het resultaat bleek schrikbarend. Door vernietiging van de bossen, door landontginning op grote schaal, door onjuiste landbouwpraktijken en door de vraatzucht van miljoenen geiten bleek niet minder dan 76 % van de bodem in West-Pakistan aan ernstige erosie onderhevig.

Chinkara-gazelle (W. Pakistan)

Vrijwel alle diersoorten, die eens de rijke fauna van dit land vormden, bleken door ongebreidelde jacht, commercialisatie en vergif op de grens van uitsterven te verkeren. Van de 40.000 tijgers die in 1930 het Indo-Pakistaanse gebied bevolkten, zijn er nauwelijks 2.000 overgebleven, waarvan een honderdtal in Pakistan. Op grond van deze ervaringen werden in 1968 door de regering de eerste stappen ondernomen. Een nationaal 'Wildlife Enquiry Committee' werd ingesteld, terwijl de uitvoer van huiden van alle in het wild levende diersoorten werd verboden. In samenwerking met het Wereld Natuur Fonds en zijn kort geleden opgerichte Pakistaanse afdeling wordt gestreefd naar de instelling van twee nationale parken en een achttal andere natuurreservaten. Voor de verwezenlijking hiervan werd mede een beroep gedaan op de Amerikaanse, Britse en Nederlandse afdelingen van het World Wildlife Fund. Wat Nederland betreft gaat het om een drietal reservaten, Lal Suhanra en Phulra-reservaat in de streek van Bahawalpur in West-Pakistan en het Sunderbans nationale park in Oost-Pakistan.

Het Lal-Suhanra-reservaat is een moeras/woestijngebied, dat naast zijn functie van

toevluchtsoord voor duizenden moeras- en watervogels, ook bescherming zal gaan bieden aan de vrijwel uitgestorven Chinkara-gazelle en de in Pakistan reeds uitgeroeide Indische antilope of Blackbuck. Naast andere voorzieningen is hier een wildraaster van ruim 11 km lengte nodig.

Het Phulra-reservaat zal ook op den duur weer tot een verblijfplaats van deze twee diersoorten worden gemaakt, terwijl het daarnaast bescherming biedt aan woestijndieren als trappen, zandhoenders en varanen.

Het derde reservaat, het Sunderbans nationale park met een oppervlakte van 1000 km² ligt in de getijde-jungle aan de mond van de Ganges en de Bramaputra. Hier vinden de laatste tijgers een wijkplaats, terwijl het Axishert er nog talrijk voorkomt. Hier is uitrusting en training van de staf, die dit grote gebied moet beheren en bewaken, dringend noodzakelijk.

Het Wereld Natuur Fonds (Nederland) hoopt, dat mede door bijgesloten folder, velen er toe zullen besluiten deze grote inspanning ten bate van het natuurbehoud daadwerkelijk te ondersteunen. Aan deze actie is een speciale herinnering verbonden. In Engeland is aan het eind van vorig jaar

Marco-Polo schaaap

de uitgave tot stand gekomen van een schitterend boek over Pakistan van de hand van Guy Mountfort, een van de oprichters van het World Wildlife Fund. Dit boek 'The Vanishing Jungle' bevat in 286 pagina's tekst, een boeiend verhaal van de twee WWF-expedities in Pakistan, van de met sneeuw bedekte Himalaya en de droge Sind woestijn tot de oerwouden van de Sunderbans en de Chittagong heuvels. Het bevat 114 schitterende foto's in kleuren en zwart-wit, merendeels van Eric Hosking, wereldberoemd Brits natuurfotograaf. Dit boek kan dankzij een geste van de uitgever als aandenken aan een ieder worden toegezonden, die tenminste f 50,— voor deze Pakistan-actie schenkt.

Erosie-schrikbeeld van Pakistan

De Federatie: I.Y.F. Natuurbescherming in Tsjechoslowakije

Naar aanleiding van het derde interkamp in Tsjechoslowakije gehouden van 15-30 aug. 1969 in de Hoge Tatra.

Tsjechoslowakije heeft 3 categorieën beschermde gebieden:

Ten eerste de Staatsnatuurreserveaten; dit zijn stukjes land van wetenschappelijk belang, waar het bezoek beperkt wordt. Wel zijn in sommige natuurpleinen aangelegd. Er zijn 560 van deze gebieden, die samen een opp. van 120.000 ha beslaan.

Verder kent men de beschermde landschappen; o.a. zandsteen in noord Bohemen, karst heuvels in centraal Moravië, karst bergen in Slowakije, bossen in zuid Bohemen, gezamenlijke opp. 63.000 ha. De 3e categorie zijn de Nationale Parken, die even als eerstgenoemde gebieden onder het ministerie van onderwijs en cultuur ressorteren. Hiervan bezit Tsjechoslowakije er 3.

Het Krkonoše park in het Reuzengebergte (een oud middengebergte) in Tsjechië, opgericht in 1963 en groot 39.000 ha. Het is zowel botanisch, als zoölogisch en geologisch interessant. Er wordt hier veel aandacht besteed aan de educatie van de bezoekers d.m.v. opvangcentra, brochures en excursies. De andere 2 parken liggen in Slowakije. Het Tatra Nationale Park (TANAP) in de Zapanne, Vysoké, en Bélanske Tatry; en het Pienin Park, 60 km ten noordoosten hiervan. TANAP is opgericht in 1948 en meet 120.000 ha (50.000 ha hooggebergte en 70.000 ha beschermde bufferzone aan de voet hiervan). Pienin bestaat sinds 1967 en beslaat in Tsjechoslowakije 2.100 ha.

De parken zijn alle drie bilateraal d.w.z. dat er ook een gedeelte op Pools grondgebied ligt. Bezoekers kunnen de parken doorkruisen over de aangegeven paden en overnachten in diverse berg-hutten. In botanisch opzicht hebben de parken gemeen dat ze veel endemieten en subspecies bezitten. Het interkamp werd gehouden in de Kezmarska chata(hut) op 1600 m hoogte in de Vysoké (Hoge) Tatry. Tijdens het kamp werden excursies gemaakt in TANAP en Pienin. Aan het eind van het kamp was er een tweedaagse conferentie over jeugd en natuurbescherming, waar de deelnemers en enkele genodigden referaten hielden over de natuurbescherming in hun land. Er waren Tsjechische, Bulgaarse, Roemeense, Engelse en Nederlandse deelnemers. Door de slechte toestand in het land en moeilijkheden met het verkrijgen van visa, hebben andere westeuropese deelnemers verstek laten gaan.

De Hoge Tatra is het hoogste deel van de Karpatenketen en rijst abrupt als een pyramide uit het landschap op. Het is een jong gebergte, ontstaan in het Neogeen evenals de Alpen, maar nog iets stijler en grilliger dan deze. Viervijfde deel ligt op Tsjechisch grondgebied. Hiervan bestaat het grootste gedeelte uit graniet, met als hoogste top de Gerlach Stitt - 2650 m. In de zomer ligt er nauwelijks sneeuw, o.a. doordat het snel van de stijle hellingen afglijdt. Het meest oostelijke deel bestaat uit een bergrug van kalksteen, de Bélansky (Kalk) Tatry. Dit gedeelte is minder hoog en grillig dan het andere en is van de boomgrens tot de top bedekt met bergweiden. Het is botanisch